

Lord Raffles

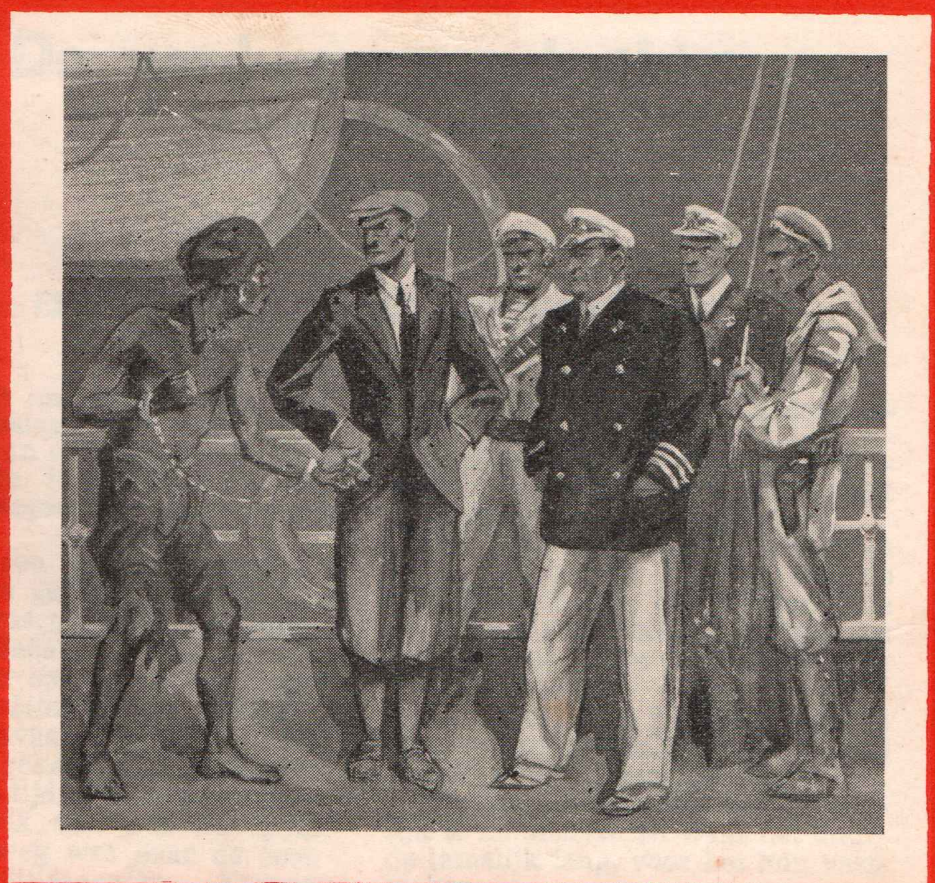
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE VERDWENEN SCHATKIST

N° 2524

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De verdwenen schatkist

HOOFDSTUK I

EEN MERKWAARDIGE GESCHIEDENIS

Tegen het middaguur van een vroege lentedag voer een fraai stoomjacht van omstreeks acht honderd ton de haven binnen van Colombo, gelegen aan de westkust van Ceylon.

Het was een prachtig weer, en over bijna de gehele lengte van de havenkade was het druk van passagierende zeelieden.

Men trof er zonen van alle mogelijke naties, Hindoes en Chinezen, Maleise en Javaanse bedienden, die, hun strootje rokend, rondsletterden gedurende de tijd dat hun schip bunkerde, hetwelk van een Europese haven onderweg was naar de oost, inlandse politieagenten, Franse,

Noorse, Deense zowel als Nederlandse en Spaanse matrozen.

Men zag er alle huidskleurschakeringen, van blank tot zwart, met geel, bruin en rood er tussen.

Dat alles krioelde door elkaar, en velen boden hun diensten aan als pakjesdrager aan de reizigers, die zo even aan wal waren gestapt, om hun reis na enige uren naar India voort te zetten.

Het stoomjacht richtte de steven naar een der pieren, waar nog slechts enkele schepen gemeerd lagen.

Het schip scheen een weinig moeilijk te manœvreren want het duurde tamelijk lang, voor het kon vastmaken.

Van boord had men een tros uitgeworpen, die behendig door een inlandse havenarbeider werd opgevangen, en aan een der aanlegpalen werd vastgemaakt.

Zodra het jacht stil lag, daalde een man met wit haar, in een lichtblauw costuum gestoken, langs de valreep af, gevolgd door een meisje in een witte linnen jurk.

Zodra zij beiden de vaste wal bereikt hadden gaf de man het meisje een arm, waarna beiden haastig de pier afliepen.

Op de kade gekomen, richtte de man zich tot een inlandse politieagent, en vroeg hem de weg naar het naaste politiebureau.

Het was dicht in de buurt en toen zij daar arriveerden, vroeg de man met het witte haar dadelijk de commissaris te spreken, noemde zijn naam, en stond enige ogenblikken later met het jonge meisje tegenover een krachtig gebouwde man met een bronskleurig gelaat, die was opgestaan om hen te begroeten, terwijl de agent, die hun bezoek had aangekondigd, hun rieten stoelen toeschoof, en zich toen verwijderde.

De politiebeambte opende het gesprek, en vroeg :

— Waarmede kan ik u van dienst zijn? Ik hoop, dat het niet is, om mij te zeggen, dat gij het slachtoffer zijt geworden van een dier berovingen, welke hier, helaas, hand over hand toenemen, en reeds zulk een omvang hebben genomen, dat wij ons wel eens afvragen hoe dit moet eindigen, en welke maatregelen wij hiertegen kunnen nemen.

De aangesprokene schudde het hoofd, en antwoordde :

— Neen mijnheer de commissaris, het is voor mij heel iets anders. Mijn naam is Bernard Crooks, uit Philadelphia en deze jongedame is mijn dochter; wij zijn op zee overvallen door een prauwenvloot van zeeroovers, en slechts aan de wonderbaarlijke tussenkomst van een geheimzinnig personage is het toe te schrij-

ven, dat gij ons hier voor u ziet. Daar dit alles is gebeurd in de Indische wateren acht ik het mij plicht, u hiervan in kennis te stellen.

De commissaris had met een ernstig gelaat geluisterd en zei nu hoofdschuddend :

— Dus daartoe is het reeds gekomen. Weliswaar dat men reeds de aanwezigheid van een aantal verdachte prauwen had gesignaleerd, maar wij wisten niet, dat de zeeroovers het werkelijk zouden wagen schepen aan te vallen. Ik denk dat zij zich straffeloos wanen, omdat zij, zodra er gevaar dreigt, een toevlucht kunnen zoeken tussen de klippen van een dier honderden eilandjes van de Maladiven Archipel, waar een schip van enige diepgang hen onmogelijk kan volgen. Maar vertelt u mij eens precies wat u wedervaren is.

Mr Crooks dacht even na, en begon toen :

— Ik heb niet lang geleden een nieuw jacht laten bouwen, de « Virginia », van acht honderd ton, en mijn dochter drong er op aan, dat ik mijn zaken wat zou laten rusten en met haar een zeereis zou gaan maken.

Daar ik zelf voelde, dat wat ontspanning mij goed zou doen, stemde ik toe en wij staken ongeveer een maand geleden van Philadelphia in zee, met een bemanning van drie en twintig koppen, behalve de kapitein, eerste en tweede stuurman, bootsman en een hofmeester.

Wij hadden enige gasten aan boord, die echter slechts een gedeelte van de reis zouden meemaken. Wij zetten de meesten van onze gasten in Sidney aan land en voeren nu verder langs de Zuidkust van Australië, en langs de kusten van Java en Sumatra, met het doel om naar Bombay koers te zetten. Zover zouden wij echter niet komen...

In de Indische Oceaan tussen de evenaar en de tiende breedtegraad, op ongeveer tachtig graden

westerlengte, ontmoetten wij een vloot prauwen, die schijnbaar vreedzaam aan het vissen waren. Het bleek evenwel aldra dat dit slechts schijn was, want eensklaps bevonden wij ons midden in de vloot, drie of vier der prauwen lieten een loze verschansing vallen, er werden even zoveel mitrailleurs zichtbaar en een paar waarschuwingschoten, die vlak voor onze boeg heengingen, deden ons onmiddellijk het gevaar beseffen, waarin wij verkeerden.

Op dit ogenblik barstte de dochter van de miljonair in zenuwachtig snikken uit, en bedekte haar gelaat met de handen.

— Het voorval heeft haar vreselijk aangegrepen, commissaris, vervolgde Crooks, en als u hoort wat er verder is voorgevallen, zal u dat niet verwonderen.

De miljonair scheen even zijn gedachten te verzamelen, en vervolgde toen:

— Het spreekt vanzelf, dat wij niet met dezelfde wapens konden antwoorden, er waren slechts een paar revolvers aan boord, en voorts een paar jachtgeweren, maar wat konden wij daarmee uitrichten tegen het geschut van die prauwen. Een paar van de kleinste dier vaartuigen kwamen langs, en vlug als apen enterden een zestigtal met dolken, revolvers en geweren gewapende zeeroovers ons schip.

Ik zal het kort maken, mijnheer, want de herinnering is al te pijnlijk. In allerijl hadden wij onze bemanning, bijna uitsluitend Amerikanen, van wapens voorzien. Deze had een revolver, gene een bijl, en een ander had niets dan zijn eigen knipmes. Ik greep een geweer, en mijn kapitein en officieren eveneens. Wij schoten een stuk of tien van de zeeroovers neer, maar tegen zulk een overmacht konden wij niets uitrichten. Ik had mijn dochter aangeraden, zich in haar hut terug te trekken, maar zij is een Amerikaanse, zij greep haar eigen revolver en ver-

dedigde zich dapper. Het was in minder dan een kwartier afgelopen, commissaris; de bruine duivels overweldigden ons. Wij werden met de armen op de rug gebonden, en wij moesten het lijdelijk aanzien hoe die ellendingen mijn matrozen een voor een, na een dolksteek of een schot, koelbloedig over boord wierpen, waar de meesten werden gegrepen door haaien of verdronken.

Crooks wilde nog wat zeggen, maar een zwakke kreet deed hem zwijgen.

Hij wierp een verschrikte blik op zijn dochter, en zag, dat het jonge meisje in zwijm was gevallen.

De commissaris trad op haar toe, en zei:

— Als ge het goed vindt, Mr Crooks, zullen wij uw dochter naar mijn vrouw brengen, die met mij in dit zelfde huis woont.

Met vaderlijke tederheid nam Crooks zijn kind in de armen, en droeg haar door een deur, welke de commissaris voor hem open hield, door een gang naar een vertrek, waar een nog jonge vrouw dadelijk opstond, en haar zorgen aan het bewusteloze meisje wijdde.

Na verloop van enige minuten sloeg Alice Crooks de ogen weer op, en haar vader slaakte een zucht van verlichting.

— Blijf hier bij deze vriendelijke dame, Alice, totdat ik alles met de commissaris besproken heb, zei Crooks.

Hij knikte zijn kind bemoedigend toe, en begaf zich toen weer met de commissaris naar diens werkkamer.

— Als ik u goed heb begrepen, hebben de zeeroovers dus de gehele bemanning vermoord, vroeg de commissaris?

— Op de kapitein, de twee officieren, de bootsman en de hofmeester na, die zij als gijzelaars wilden houden, om mij te dwingen een losprijs te betalen.

— Wat deden zij met u en uw dochter?

— Nu kom ik aan het wonderlijke van dit gehele voorval, mijnheer de commissaris. De bandieten, die zich meester hadden gemaakt van mijn schip, plaatsten een bemanning aan boord van de « Virginia » en zetten daarop koers naar een eiland van de Tchagosgroep, dat men tot dusverre steeds voor onbewoond heeft gehouden omdat het buiten de gewone scheepvaartroute ligt.

Enige zeerovers bleken met de behandeling van een stoomschip volkomen vertrouwd te zijn.

— Zou dat eiland terug te vinden zijn? vroeg de commissaris met belangstelling.

— Ik denk, dat mijn kapitein, Fennymore, daartoe zeker in staat is. Hij is toevallig goed bekend in die wateren, en hij verzekerde ons, dat het kleine eiland, waarheen de zeerovers ons voerden, nooit bewoond is geweest.

— Vertelt u verder, zei de commissaris.

— Wij gingen in een kleine baai van dat eiland voor anker, omsingeld door de prauwen der zeerovers, zodat aan ontsnappen niet te denken viel, want wij werden streng bewaakt, door vier Malabaren, die zelfs nog enkele uitrustingsstukken van wellicht gestolen uniformen droegen, en die bewapend waren met geweren en revolvers. Diezelfde avond werd ons te kennen gegeven, dat niet minder dan een miljoen dollar losprijs moest betaald worden. Zij dwongen mij een brief aan mijn vrouw te schrijven, die, niet met ons op onze zeereis was meegegaan, maar in Amerika was achter gebleven.

— En is die losprijs betaald?

— Neen, en dat is te danken aan een even geheimzinnig als zonderling persoon. Wat ik u nu ga vertellen klinkt als een sprookje en toch moet gij mij geloven als ik u verzeker, dat het de volle waarheid is. De dag volgend op onze aankomst in de baai, werden wij 's morgens vroeg, nog altijd gebonden, aan land

gebracht; een troep gewapende Malabaren bracht ons naar een afgelegen plek van het eiland, waar reeds een hoeveelheid levensmiddelen was heengebracht, en daar werden de touwen, die ons bonden, losgemaakt. En toen gebeurde het, dat, toen de zeerovers weg waren, uit een naburig bosje een jongeman naar ons toe kwam rennen, die ons dringend verzocht hem te volgen. Ofschoon wij niet wisten met wie wij te doen hadden, kunt gij u wel voorstellen dat wij geen ogenblik aarzelden. Wij liepen met hem mee en weldra stonden wij veilig aan de voet van een klip. En wat denkt gij wel dat wij daar zagen?... wij zagen... een duikboot...

— Een duikboot? herhaalde de commissaris verwonderd, hoe kwam die daar en van welke nationaliteit was zij?

— Ik heb daarnaar niet mogen vragen, maar de eigenaar was in ieder geval een Amerikaan of een Engelsman, want hij drukte zich zonder enig accent in het Engels uit. Verder weet ik zeker, dat er zich behalve de geheimzinnige eigenaar slechts twee man aan boord bevonden.

— Dat klinkt bijna ongelooflijk.

— Toch verzeker ik u dat het de zuivere waarheid is.

— Noemde de eigenaar van die duikboot zijn naam niet?

— Ik heb het hem herhaaldelijk gevraagd, maar hij weigerde mij te antwoorden.

— Zei hij ook niet hoe hij daar kwam?

— Daarover liet hij zich evenmin uit, ik vermoed echter dat hij daar bij toeval was gekomen, de prauwen en mijn jacht heeft zien liggen en zijn gevolgtrekkingen heeft gemaakt; in ieder geval hij heeft ons gered en mij ook mijn jacht teruggegeven.

— Hoe ging dat in zijn werk?

— O, betrekkelijk zeer eenvoudig. Hij boorde eerst al de prauwen in de grond, zodat de bemanning gedwongen was naar het eiland te

zwemmen en voer daarop de « Virginia » achterna. Een klein opdraaibaar kanon werd op het dek van de duikboot in stelling gebracht, en een paar waarschuwingsschoten waren voldoende om het jacht te laten bijdraaien. De geheimzinnige man die ons gered had, riep de zeeroovers door een scheepsroeper toe, dat zij in zee moesten springen, en kort daarna was ik weer meester op mijn schip.

— Maar gij hadt toch geen bemanning meer?

— Dat is zo, maar het was heel mooi weer, en de eigenaar van de duikboot had mij beloofd, in onze nabijheid te blijven tot wij de haven van Colombo zouden hebben bereikt.

— Is de duikboot u tot hier gevolgd?

— Ja, de eigenaar deed zijn belofte gestand, maar voor hij vertrok, heb ik hem een kleine motorboot, die ik hier in de haven had liggen, present gedaan, uit dankbaarheid, dat hij mij en mijn dochter en mijn officieren het leven had gered en mij een miljoen dollar had bespaard, die ik als losprijs had moeten betalen.

Het was eigenlijk maar een kleine vergoeding voor alles wat hij voor mij deed. Ik was echt verheugd, dat hij dit kleine geschenk wel wilde accepteren.

De commissaris schudde het hoofd en zei:

— Dat is zeker de vreemdste geschiedenis, waarvan ik ooit heb gehoord.

HOOFDSTUK II

OP ZOEK NAAR DE ZEEROVERS

De commissaris bleef enige tijd in gedachten verzonken zitten, en zei toen :

— Weet die geheimzinnige vreemdeling, dat gij mij dit alles zoudt mededelen ?

Crooks scheen een ogenblik verlegen en zei aarzelend :

— Hij had mij toegestaan dat ik aan de politie mededeling zou doen van de aanwezigheid van een paar honderd zeerovers op het eiland, maar wilde niet, dat ik iets zou zeggen van de wijze waarop hij mij te hulp was gekomen. Ik beschouw het echter als mijn plicht, u niettemin alles mede te delen, daar ik bij nader inzien geloof, dat die vreemdeling redenen had om zijn identiteit te verzwijgen, hetgeen mij erg verdacht voorkwam.

— Daarin zoudt gij wel eens gelijk kunnen hebben, Mr Crooks, zei de commissaris, maar hoe het ook zij, wij moeten onmiddellijk proberen de zeerovers in handen te krijgen. Dat gespuis krijgt natuurlijk de strop, en dat onbekende eiland behoort in ieder geval tot de Tchagos Archipel. Het is dus de taak der autoriteiten, handelend op te treden, als zich daar zulke wandaden voordoen. Mag ik vragen Mr Crooks of gij nog enige dagen hier denkt te blijven ?

— Niet langer dan nodig is, om

een nieuwe bemanning voor het schip aan te monsteren.

— Ik vraag het, omdat gij natuurlijk als getuige in het proces zoudt worden opgeroepen.

— Zou het lang duren, voor dat proces begint ?

— O neen, ik verzeker u dat wij korte metten zullen maken met de bandieten, zodra wij ze in handen hebben ; er behoeft slechts te worden uitgemaakt, wie de leiders zijn, deze zullen natuurlijk ter dood veroordeeld worden, en de rest gaat waarschijnlijk levenslang naar een strafkolonie.

Op dit ogenblik werd de deur geopend, en Alice Crooks kwam, door de vrouw van de commissaris verzeld, binnen.

Ze was nog wel een weinig bleek, maar haar ogen stonden helder en zij scheen zich zelf weer volkomen meester te zijn.

Mr Crooks was opgestaan, en nam afscheid van de commissaris met de woorden :

— Ik zal mijn kapitein, Albert Fennymore bij u sturen, opdat hij u alle nadere inlichtingen omtrent de ligging van het eiland kan geven. Wat mij zelf en mijn dochter betreft, wij logeren in het Nelson Hotel tot dat alles aan boord geheel gereinigd en opgeknapt is, hetgeen wel nodig is, na het bloedige gevecht, dat heeft

plaats gehad. Als ge mij soms nodig mocht hebben, dan ben ik tot uw dienst, want het zal wel minstens een week duren, voor mijn kapitein een goede bemanning bijeen heeft.

De beide mannen drukten elkan- der de hand, en Crooks en zijn doch- ter verlieten het bureau, ten einde zich naar het Nelson Hotel te bege- ven, waar zij reeds kamers hadden besteld.

Mr Crooks deelde de kapitein van zijn jacht het onderhoud, dat hij met de commissaris van politie had ge- had, mede, waarna Fennymore zich op zijn beurt onmiddellijk naar de commissaris van politie begaf.

Hij werd onmiddellijk bij de com- missaris toegelaten, maar nauwelijks was deze met hem in gesprek, toen er een brigadier binnen trad, die een dik boek onder de arm droeg.

Hij bleek reeds geheel op de hoog- te gesteld te zijn van het geval, en legde het register geopend voor zijn chef neer, zeggende:

— Beg your pardon, sir, dat ik zo vrij ben, maar ik vind in dit regis- ter een berichtje, waaraan gij mis- schien wel iets zult hebben.

— Wat behelst dat, Hunter?

— Het dateert van een paar maan- den geleden commissaris, toen de beruchte bende van het Kwade Oog geheel New York onveilig maakte. Die bende is destijds zo goed als geheel uitgeroeid door de hulp van een Engelsman, die bij die gelegen- heid onder meer gebruik maakte van een kleine, maar buitengewoon snelle duikboot.

— En wie was die man? vroeg de commissaris.

— Het was de Londense Gentle- man Inbreker, de zogenaamde Grote Onbekende, John Raffles, sir.

De commissaris sprong op, alsof hij door een wesp gestoken was, en riep:

— Zouden wij hier waarachtig te doen hebben met die man, naar wie de Engelse politie en ook de Interpol reeds zolang zoekt?

Hij liep met grote stappen het ver- trek op en neer, en bleef toen voor Fennymore staan.

— Kunt gij misschien een signa- lement van die man en van zijn met- gezellen geven? vroeg hij.

Fennymore dacht even na en zei:

— Hij was vrij groot, slank en krachtig gebouwd, de gestalte van een man die veel aan sport doet. Hij had een energiek gelaat, met scherp gesneden trekken en grijze ogen. Zijn metgezel leek mij vrij veel jonger toe. Deze had een rond gezicht en blauwe ogen. De derde man heb- ben wij slechts vluchtig gezien, want die bevond zich bijna voortdurend in de machinekamer, maar ik her- inner mij wel, dat hij van reusachtige lichaamsbouw was.

— Dan moeten zij het geweest zijn! riep de commissaris opgewon- den, de beschrijving past volkomen op het drietal, hetwelk toen in New York is opgetreden. Natuurlijk zal ik onmiddellijk alles in het werk stellen om die man in handen te krijgen.

— Dat is eigenlijk wel een zon- derlinge beloning, meende Fenny- more met een flauwe glimlach.

— Daarmee kan ik mij niet op- houden, kapitein, riposteerde de commissaris, een politiebeambte mag zich niet door zijn gevoel laten lei- den. Weet ge wel dat er een premie van twee duizend pond sterling op de aanhouding van die Raffles ge- steld is?

— Dat was mij onbekend, com- missaris, maar ik weet wel dat hij zes mensen van de ellende gered heeft, misschien wel van de dood, Mr Crooks een som van een miljoen dollars bespaard heeft, en de Engelse politie een grote troep bandieten in handen heeft gespeeld, antwoordde Fennymore kalm.

— Dat mag zo zijn, kapitein, maar dat mag mij niet weerhouden mijn plicht te doen. Wij zullen dadelijk tot de achtervolging overgaan.

— Dan zult ge u wel mogen haas-

ten, zei de kapitein van de « Virginia » glimlachend, want als ik nog verstand van schepen heb, dan geloof ik dat die duikboot verwonderlijk snel is, daar het is voorgekomen dat dat betrekkelijk kleine ding in grote kringen om ons jacht voer, ofschoon dit full speed liep.

De commissaris beet zich op de lippen, en zei:

— Ik ben zeker dat de duikboten van de Engelse vloot dat ook kunnen; er liggen er thans een half dozijn bij de haven van Madras, die te hulp zijn geroepen in verband met de jongste onlusten onder de skihs, en ik zal onmiddellijk verlof vragen, om deze boten hier te mogen laten komen.

— Hoe lang zou dat ongeveer duren, denkt gij?

— Hoogstens een dag.

— Dan kan ik u wel voorspellen dat zij de vogel gevlogen zullen vinden, tenminste wanneer de eigenaar, die gij Raffles noemt, niet uit eigen verkiezing hier heeft willen blijven met zijn nieuwe motorboot, die hij van Mr Crooks gekregen heeft, zei Fennymore met een fijn glimlachje.

— Ik geloof waarlijk, dat gij het zoudt betreuren kapitein, als wij John Raffles zouden kunnen arresteren! riep de commissaris uit.

— Onder andere omstandigheden waarschijnlijk niet, commissaris, maar nu hij mij en een jonge dame, in wie ik zeer veel belang stel, het leven gered heeft, moet gij mij niet ten kwade duiden, als ik de zaak uit een enigszins ander oogpunt beschouw.

— Ik kan uw beweegredenen zeer goed begrijpen, kapitein, en tot op zekere hoogte zelfs billijken, maar mij heeft John Raffles het leven niet gered, en daarom beschouw ik het als mijn plicht, onmiddellijk jacht op die man te maken, die in enkele weken een paar miljoenen heeft weten buit te maken.

Fennymore haalde even de schouders op en hernam:

— Gij moet natuurlijk doen wat uw plicht u voorschrijft, en al is John Raffles een misdadiger volgens de geijkte betekenis van het woord, ik mag lijden, dat ge hem niet te pakken krijgt. Voor het overige ben ik natuurlijk geheel tot uw dienst. Zodra gij dit wenst zal ik u naar het eiland brengen, waar thans de zeerovers bij wijze van spreken opgesloten zijn, daar hun prauwen op de bodem der zee liggen.

— Zijt gij van mening, kapitein, dat de rovers reeds vroeger op dat eiland zijn geweest?

— Vast en zeker, zij schenen er goed bekend te zijn.

— Wat zouden zij daar te zoeken hebben, denkt gij?

— Ik vermoed dat zij er hun gestolen buit hebben verborgen; ik herinner mij dat ik een aantal kisten van verschillend formaat gezien heb, die zeer waarschijnlijk goud en kostbaarheden bevatten, en die kisten waren verdwenen toen men ons aan land bracht.

— Nu, wij zullen het wel zien! riep de commissaris uit, ik ga nu aanstonds de nodige maatregelen treffen en ik hoop op u te mogen rekenen, zodra alles in gereedheid is gebracht om de bandieten van het eiland te gaan halen en de achtervolging van John Raffles te beginnen.

— Wat het eerste betreft ben ik uw man, maar aan de achtervolging van John Raffles zal ik stellig niet deelnemen, verzekerde Fennymore op besliste toon en nam afscheid.

Aldra was er veel leven en beweging in de stad, want het had niet lang geduurd of het was ruchtbaar geworden waarom het stoomjacht zonder een enkele man equipage aan boord de haven was binnen gelopen.

De commissaris van politie verwittigde de autoriteiten te Bombay en de Madras, want men moest rekening houden met de mogelijkheid dat de bandieten op het eiland, ondanks het feit, dat hun prauwen tot

zinken waren gebracht, toch een middel zouden weten te vinden om te ontsnappen, bij voorbeeld op vloten, welke zij zouden kunnen bouwen met het aanwezige hout uit het bos en de gereedschappen, welke ten gebreuke van de gevangenen aan land waren gebracht.

Er moest dus spoed betracht worden.

Wat John Raffles betreft, de commissaris zag wel in, dat zijn kansen slecht stonden, maar hij wilde in ieder geval doen wat hij kon om de Grote Onbekende in handen te krijgen.

Nog geen uur nadat hij zijn telegram verzonden had kwam van Madras de toezegging dat vijf van de snelste duikboten ter beschikking zouden worden gesteld van de politie-autoriteiten om te trachten de duikboot van John Raffles op te sporen.

De duikboten waren reeds vertrokken, en zouden in de loop van de volgende dag in Colombo aankomen, waar zij nadere instructies zouden krijgen.

Verder waren uit Madras twee lichte kruisers vertrokken, die het geboefte van het eiland zouden gaan halen. Ook deze schepen zouden Colombo aandoen, en daar kapitein Fennymore aan boord nemen, die als loods zou optreden, terwijl Crooks en zijn dochter in Point de Garle zijn terugkeer zouden afwachten.

Die avond stonden de plaatselijke bladen vol van het gebeurde en vele bladen stelden reeds bij voorbaat de vraag, of men nu niet de tijd gekomen achtte een kras voorbeeld te stellen, en de hele bende rovers eenvoudig te laten opknopen.

Het roverswezen in India nam in de laatste tijd een schrikwekkende omvang aan, en men was zijn leven niet meer veilig, zelfs niet in de grote steden met een aanzienlijke bevolking van Europeanen.

Tot zijn geringe verbazing en ongerustheid, ontving Mr Crooks in

zijn hotel een kort briefje van de volgende inhoud:

Mr Crooks,

Ondanks onze afspraak hebt gij u daar niet aan gehouden. Gij hebt melding gemaakt van het feit, dat ik bij uw redding gebruik heb gemaakt van een duikboot. Dat heb ik in de avondbladen gelezen. Ik vrees dat gij daar spijt van zult hebben, al zal ik er wel voor zorgen, dat deze woordbreuk voor mij geen schadelijke gevolgen zal hebben.

John Raffles.

Mr Crooks stelde de politie natuurlijk van dit briefje op de hoogte.

De commissaris was niet weinig uit zijn humeur, maar hij wist nu ten minste dat de Grote Onbekende nog altijd in de buurt was.

Een uur later was het bevel aan de duikboten gegeven om onmiddellijk zee te kiezen en jacht te maken op de geheimzinnige duikboot welke Crooks zo goed mogelijk had beschreven.

De volgende ochtend, toen het nog nauwelijks licht was, kozen ook de beide kruisers zee, ten einde koers te zetten naar het rovers-eiland. Zij zouden gevolgd worden door een flottielje duikbootjagers.

Kapitein Fennymore bevond zich aan boord van de « King Charles » en stond naast de bevelvoerder op de commandobrug.

De overtocht verliep zonder enig incident en weldra kwam het bewustte eiland in zicht.

Volgens de aanwijzingen van Fennymore voeren de beide kruisers voorzichtig de baai een eind binnen en wierpen daar het anker uit.

Op de oevers vertoonde zich geen levend wezen.

Reeds vreesden de commissaris en de detectives, die zich aan boord bevonden, dat de zeerovers kans hadden gezien een vlot te vervaardigen, om daarmee te vluchten, maar het kon ook zijn, dat zij zich in de bossen verborgen hielden.

HOOFDSTUK III

DE VERDWENEN SCHAT

Zodra de kruisers hadden vastgemaakt, werden er zes sloepen uitgezet, ieder met twintig goed gewapende matrozen, onder bevel van een luitenant ter zee.

De kanonniërs hadden hun post bij de stukken ingenomen, die op het strand waren gericht.

Langzaam roeiden de matrozen naar de kust, beducht voor een of andere hinderlaag.

Bijna gelijktijdig liepen de zes sloepen op het strand, de matrozen sprongen aan wal, terwijl een paar man achter bleven, ter bewaking van de vaartuigen.

Een ogenblik later waren de matrozen achter de heuvels verdwenen.

Aan boord van de kruisers heerste een gespannen stilte, want men was daar niet bijster gerust over deze staat van zaken, die men niet verwacht had.

Plotseling kwam er een menigte Malabaren onder luid gekrijs uit een bosje te voorschijn, en stormde op de sloepen af.

Misschien hadden zij de kruisers niet gezien, misschien ook hoopten zij ondanks de tegenwoordigheid der oorlogschepen in de sloepen te kunnen ontsnappen, door de rivier op te varen, die zich ver landwaarts uitstreckte en tot het vallen van de nacht te wachten, maar de officieren waren op hun post.

Er klonken korte bevelen en toen het commando:

— Vuur!

Een paar kanonschoten dreunden over het water van de baai, en vier, vijf granaten sloegen kort na elkan- der onder de hoop zeerovers uiteen, nog vóór deze de sloepen hadden kunnen bereiken.

De granaten richtten dood en verderf onder de aldus verraste zeerovers aan.

Een stuk of twintig bleven dood of zwaar gewond liggen, terwijl de overigen op de vlucht sloegen, en onder het struikgewas verdwenen, voor de kanonniërs hun stukken opnieuw hadden kunnen laden.

Dadelijk werden er nog drie sloepen uitgezet, die eveneens naar het strand roeiden.

Ook de commissaris van politie had in een der sloepen plaats genomen, vergezeld door de detectives.

Er bevond zich nu een afdeling van bijna twee honderd man aan land, en het zou zeker niet lang duren, of men zou de bende bijeen hebben gedreven en onschadelijk gemaakt.

Nadat men zich tirailleursgewijze had opgesteld, trokken de matrozen naar het binnenland, en begaven zich naar het westelijke uiteinde van het eiland.

Onvermijdelijk moesten de ban-

dieten vroeg of laat op de oostpunt van het eiland bijeen zijn gedreven.

De kanonnen van de kruisers bleven intussen op de oevers van de baai gericht, terwijl er nog twee sloepen met manschappen werden gestuurd, om de andere sloepen, die half op het strand lagen, tegen een mogelijke tweede aanval te beschermen.

Langzaam trok het cordon matrozen, met het geweer in de aanslag, verder, door dalen en over heuvels, nu en dan stilhoudend op een fluitsein dat zich langs de gehele linie voortplantte, met het doel een dichtbegroeid ravijn of rotshol te onderzoeken.

Men schoot dus niet vlug op, en het was reeds vrij laat in de namiddag toen de matrozen eindelijk de oostpunt van het eiland genaderd waren.

Er was nu geen ontkomen meer voor de bandieten, en dat schenen zij zelf ook in te zien.

Langzamerhand kwamen zij te voorschijn, alleen of in kleine troepjes, uit bergholen, spelonken en zelfs uit de toppen der bomen.

Zij werden geleidelijk, naar mate zij zich vertoonden, gegrepen en gebonden of geboeid naar de sloepen gevoerd.

Omstreeks vier uur in de namiddag waren zij naar men meende allen onschadelijk gemaakt, en keerden de sloepen naar de kruisers terug, waar de zeerovers op een veilige plek in het vooronder werden opgesloten, en onder deugdelijke bewaking gesteld.

Op het ogenblik echter, dat de deur van het cachot achter de gevangenen zou dichtvallen, gaf een der zeerovers de commissaris van politie een wenk.

— Hebt gij mij iets te zeggen? vroeg de commissaris zacht, terwijl hij de man strak aankeek.

— Ja, sahib, antwoordde de man, om in tamelijk goed Engels te vervolgen, terwijl hij zijn stem tot een

zacht gefluister liet dalen:

— Als ik u de plaats aanwijs, waar onze buit op dit eiland verborgen ligt, zult gij mij dan laten gaan?

De commissaris dacht even na, alvorens hij antwoordde:

— Dat ligt er aan, maar in ieder geval wel vermindering van straf.

De zeerover wierp een blik in het cachot, waar zijn rotgenoten zwijgend bijeen gehurkt zaten, trok de commissaris terzijde en vroeg snel, met fonkelende ogen:

— En als ik u nu ook de leiders van onze troep aanwijs?

— In dat geval zou je, als kroongetuige gehoord kunnen worden.

— Laat mij dan weer naar land brengen dan zal ik u de plek aanwijzen.

De commissaris wisselde enige woorden met de kapitein van de kruiser, terwijl de zeerover door vijf matrozen bewaakt werd.

Een paar minuten later werd er opnieuw een sloep naar de oever van de baai geroeid, waarin behalve acht matrozen en een bootsman, de commissaris van politie, twee detectives en de Malabaar waren gezeten.

De geboeide zeerover werd aan land gebracht, terwijl vier gewapende matrozen hem omringden.

De man aarzelde geen moment, en bracht de politiebeamten over een grasvlakte en dwars door een kleine bos naar de voet van een heuvel, te midden van dicht struikgewas.

— Daar achter is de ingang van een hol, waar zich de buit bevindt, zei de Malabaar, terwijl hij met het hoofd in de richting van het struikgewas wees.

Een paar matrozen kaptten een aantal struiken om, en de ingang van het hol werd zichtbaar.

Het daglicht drong er voor een gedeelte in door, en het was er licht genoeg, om de commissaris te doen zien dat de Malabaar de waarheid had gesproken.

Dicht bij de ingang stond een grote met ijzer beslagen kist.

De Malabaar keek naar binnen en het volgende ogenblik klonk er een kreet van woede en schrik uit zijn keel.

De commissaris keek de man vragend aan.

— Er zijn veel meer kisten geweest, sahib. Zij waren allen veel kleiner, en er stonden er wel zes of zeven.

De commissaris wierp de zeerover een onderzoekende blik toe, en beval toen op korte toon aan de detectives:

— Onderzoek de spelonk!

De twee mannen knipten hun elektrische zaklantaarns aan en drongen in het hol door, dat niet zeer diep was, en ook geen zijgangen had. Het was dus spoedig doorzocht.

Er was geen spoor te bekennen van kisten of zakken of balen, behalve de kist welke dicht bij de ingang stond.

De detectives keerden na enkele minuten onverrichterzake terug, en brachten het negatieve rapport uit.

— Toch zweer ik bij Brahma dat er meer kisten geweest zijn, nog geen zes dagen geleden! schreeuwde de Malabaar.

— Sleep die kist eens naar buiten, ging de commissaris voort, zonder op de zeerover acht te slaan, zich tot twee der matrozen wendend.

Deze gingen het hol binnen, en sleurden de houten kist naar buiten,

waarbij bleek, dat ze zeer gemakkelijk te hanteren was.

— Beg your pardon, sir, zei een der matrozen, maar ik geloof niet dat er zich iets in deze kist bevindt.

— Hoe is dat mogelijk! riep de zeerover, — er moet voor een waarde van minstens honderd veertig duizend dollar aan goud zijn, bovendien nog een aantal zilveren staven! Toen de kist was neergezet, trad de commissaris er op toe, en trachtte het deksel op te lichten.

Dit lukte hem tegen zijn verwachting al heel gemakkelijk want de schoot van het slot bleek te zijn doorgevild.

De kist was volkomen ledig, behalve dat er op de bodem een klein briefje lag.

Het was met een paar regels fijn schrift bedekt. De commissaris raapte het op, zette zijn bril op zijn dikke neus, las het en frommelde het met een nijdig gebaar in elkaar.

Het stukje papier bevatte slechts enkele woorden en luidde:

L. S.,

Ik ben zo vrij geweest de inhoud van deze schatkist mede te nemen als vergoeding voor mijn moeite en tijdverlies bij de redding van Mr Bernard Crooks. Zijn motorboot, waarvan ik een dankbaar gebruik heb gemaakt, ligt verderop in de baai. Met groeten tekent

John Raffles.

HOOFDSTUK IV

ONAANGENAME EN AANGENAME VERRASSINGEN

Omstreeks hetzelfde tijdstip, waarop dit op het eiland Charitas voorviel, gleed een kleine duikboot snel door de wateren ten zuiden van Kaap Comorin.

Aan boord van deze boot, de Bruinvis geheten, bevonden zich drie mannen, John Raffles, zijn trouwe vriend Charles Brand en zijn chauffeur, James Henderson, die bijna alle avonturen van zijn meester had meegemaakt.

De drie mannen hadden kort te voren de daden verricht waarvan sprake was in het eerste hoofdstuk, en welke naar waarheid door de katoenkoning Crooks, uit Philadelphia, aan de commissaris van politie te Colombo waren medegedeeld.

Waarschijnlijk zou Raffles deze wateren reeds verlaten hebben, zodra hij te weten was gekomen, dat Crooks zijn woord niet gestand gedaan had, en ondanks zijn belofte de middelen verklapt had, waarmee zijn redder hem te hulp was gekomen, als een onvoorzien gebrek aan de schroefas hem niet gedwongen had een paar dagen stil te liggen, om de schade zo goed mogelijk te herstellen.

Toen hij de terugreis wilde aanvaarden, zag Raffles, dat hem dit niet gemakkelijk zou vallen, want bij het krieken van de dag, toen de duikboot na hersteld te zijn, aan de

oppervlakte dreef, zag Raffles op niet verre afstand zes grote duikboten van de nieuwste soort in een halve cirkel om zich heen, terwijl aan de horizon enige rookpluimen zichtbaar waren die snel in grootte toenamen, en die waarschijnlijk uit de schoorstenen van even zoveel torpedojagers kwamen.

Raffles sloeg dit schouwspel een oogenblik zwijgend gade, en klom toen de smalle stalen ladder af, die van het dek naar de machinekamer voerde, waar Charles Brand op dit oogenblik achter het roer stond, terwijl Henderson zich in de kombuis onledig hield met het gereed maken van een eenvoudig ontbijt.

Raffles klopte Brand op de schouder, en wierp hem een eigenaardige blik toe.

— Ik geloof dat het tijd wordt om te duiken, amice, zei hij.

— Hoe zo? Dreigt er gevaar? vroeg de jongeman haastig.

— Ik weet niet of er werkelijk al gevaar dreigt, maar wij worden omringd door zes snelvarende duikboten van de Engelse marine, terwijl er bovendien nog zes of meer torpedojagers op komst zijn, die binnen tien minuten op korte afstand zullen zijn.

— Sapperloot! riep Brand verschrikt uit, dan zal het zaak zijn om het hazenpad te kiezen, want je zult

het met me eens zijn, dat wij het tegen zulk een overmacht niet kunnen opnemen.

— Wij zullen het ten minste maar niet proberen, zei Raffles laconiek.

— Zouden zij ons al gezien hebben?

Raffles behoefde niet te antwoorden, want een granaat, slechts weinige ellen voor de Bruinvis, door een der omringende schepen afgevuurd, joeg met donderend geweld door het water, zodat de duikboot onrustbarend schommelde.

— Daar heb je een antwoord op je vraag Charles, zoals ik er geen duidelijker had kunnen geven, zei Raffles, — dat schot was zeker als een waarschuwing bedoeld.

Henderson was op het lawaai van de losbarsting komen toesnellen, menende dat er iets in het schip zelf ontploft was.

— Sluit onmiddellijk het luik, James, wij gaan duiken, zei Raffles.

Zonder een vraag te stellen snelde Henderson naar de stalen ladder, en trok aan de stang het zware, stalen luik naar zich toe, hetwelk hij met een paar handgrepen sloot.

— Er zijn twee vliegmachines vlak boven ons, mylord; is het op ons gemunt?

Al weer kon Raffles zich de moeite besparen van een antwoord, want op korte afstand van de duikboot plofte een bom uiteen, die het schip heftig in beweging bracht.

Het was inderdaad hoog tijd om zich in veiligheid te brengen.

Brand draaide de kranen open, waardoor de watertanks volliepen, en tegelijkertijd voerde hij de snelheid van het schip een weinig op, terwijl hij het diepteroer in een schuine stand bracht, waardoor de Bruinvis binnen enkele seconden onder de oppervlakte verdween.

— Ziezo, nu zijn wij ten minste veilig! riep Henderson uit, zij kunnen ons nu ten minste niet meer zien.

Maar Raffles schudde het hoofd,

en zei op ernstige toon:

— Wij zijn nog altijd niet buiten gevaar, James, het water is hier buitengewoon helder, omdat de bodem van de oceaan hier met lichtgeel zand is bedekt, en het water hier bovendien niet zeer diep is.

— Laten wij dan een grotere diepte opzoeken! mylord, riep de reus uit.

— Dat zullen wij zeker wel moeten doen James, op gevaar af dat wij op de bodem belanden, hernam Raffles, want we zijn hier dicht bij de kust, en ik zei reeds dat op deze plek de Indische Oceaan zeer ondiep is, ofschoon deze nauwelijks enige mijlen verder reeds een diepte van acht honderd tot duizend meter bereikt.

— Maar kunnen wij dan dadelijk die diepere plekken niet gaan opzoeken? vroeg Brand.

— Dat zou ik zeker aanstonds doen, maar er is een klein bezwaar, amice, wij hebben de schroefas wel is waar gerepareerd, maar het was slechts provisorisch, en eigenlijk zou de as door een andere vervangen moeten worden. Ik durf dus de Bruinvis niet op volle kracht laten varen daar wij anders gevaar lopen, dat de as op een gegeven ogenblik ons helemaal in de steek laat.

— Maar dan zullen zij ons volkomen insluiten! riep Brand uit, die een blik door de periscoop had geworpen en gezien had, dat de duikboten de kring steeds nauwer hadden getrokken, thans aangevuld met de andere oorlogschepen.

— Het zijn geen torpedojagers, Edward, het zijn duikbootjagers! riep Brand uit. Wel een stuk of tien!

— Toe maar! riep Raffles uit, waarom hebben zij ons niet liever de hele Engelse vloot op ons dak gestuurd?

Nauwelijks had Raffles deze woorden uitgesproken, of wéér viel er op enige tientallen meters afstand van de duikboot een grote vliegerbom in het water, die met donderend geweld

ontplofte en de Bruinvis als een gewond paard deed steigeren, zodat de drie mannen moeite hadden, om op de been te blijven.

— Het wordt ernst, riep Raffles uit, en ik zal maar niet afwachten of zij de volgende keer misschien nog wat beter richten en er liever van door gaan!

— En je zegt zelf, dat wij zo goed als ingesloten zijn! riep Brand uit, de vliegers zullen ons volgen en aan de oorlogschepen met seinen de plek aanduiden waar wij zijn.

— Wij zullen daarom niet naar zee gaan, maar naar land, Charles.

— Wat? Wil je de Bruinvis op het strand zetten?

— O neen, daar denk ik niet aan, antwoordde Raffles glimlachend.

— Wat ben je dan van plan?

— Wacht nu even, dan zul je zien, antwoordde Raffles, terwijl hij het stuurrad uit de handen van Brand overnam.

Raffles liet de duikboot zo snel als hij het durfde riskeren naar de kust terug varen.

De kust bestond daar uit een twintig meter hoge rotswand, als in een groenachtige schemering gehuld, hier en daar dicht bezet met allerlei schelpdieren, terwijl in de talrijke kleine en grote holen inktvissen, grote krabben en poliepen verschoolen zaten.

Brand wierp een blik door de periscoop, draaide de lens in een andere hoek en zag dat schuin boven de duikboot, op een hoogte van nauwelijks honderd meter, twee grote vliegmaschinen met de Bruinvis meevlogen.

Maar de vliegers schenen te aarzelen, daar zij blijkbaar de rotswand niet dichter durfden naderen.

Bovendien had Raffles de Bruinvis zo diep laten zinken, als slechts mogelijk was, zonder de bodem van de zee te raken.

Brand draaide de periscoop weer om en vestigde zijn aandacht op de groenachtige rotswand vóór zich.

Nog altijd hield Raffles recht op die bazaltmuur aan, alsof hij er een doortocht in wilde zoeken.

De vaart van de duikboot was nu aanzienlijk vertraagd, en Raffles stond zwijgend, met samengeknepen lippen achter het roer.

De volgende ogenblikken zouden over hun aller leven kunnen beslissen.

Nogmaals viel een bom uit een der vliegmaschinen, thans echter een heel eind verder van de boot en juist op dat zelfde ogenblik zag Brand vlak voor de duikboot een smalle spleet in de rotswand.

Tot zijn verwondering en schrik hield Raffles recht op deze spleet aan, welke hij gezocht scheen te hebben.

De vaart werd nog meer verminderd, het hoogtestuur werd een weinig omgezet en toen gleed de Bruinvis de spleet binnen, bestuurd door de vaste hand van Raffles, terwijl de wanden als het ware langs haar zijden schuurden.

Brand kon nu volstrekt niets meer zien, maar eensklaps schitterde een fel wit licht. Raffles had een der grote zoeklichten ingeschakeld, dat thans een lichtstraal voor zich uitwierp.

Klaarblijkelijk bevonden zij zich in een soort natuurlijk tunnel, zo smal, dat de duikboot er juist doorheen kon.

Het schitterende schijnsel van het zoeklicht verlichtte de onderzee tunnel, en Brand zag, dat deze zich langzaam verwijfde.

De wanden waren bijna volkomen glad.

Langzaam gleed de Bruinvis door deze schacht, bijna een half uur achtereen.

Toen verwijfde de tunnel zich nog meer, en de lichtstraal weerkaatste op het gewelf, dat zich thans op ongeveer vier meter hoogte van het dek van de boot moest bevinden.

Eensklaps slaakte Brand een kreet. Plotseling eindigde de tunnel, en de

boot rees omhoog, om even later stil te liggen.

Brand snelde naar de machinekamer en riep Raffles toe:

— Waar zijn wij hier toch?

— Dat zal je aanstonds zien, amice, open het luik maar!

— Wij zijn dus boven water?

Zonder het antwoord af te wachten, snelde Brand naar het stalen laddertje, en opende het luik, dat de lage toren afsloot.

Een kreet van verrassing en verwondering ontsnapte hem.

De lichtbundel bestraalde de zijwanden en het gewelf van een ontzaglijk onderaards hol, en speelde over de oppervlakte van het water, hetwelk de spelonk gedeeltelijk vulde.

Het gewelf was zeker meer dan honderd meter hoog, en flauw gebogen, alsof het door mensenhanden zo was gemaakt, rustte hier en daar op geweldige, grillig gevormde bazaltzuilen, waarvan de zijkanten in het schijnsel van het zoeklicht glansden.

De wanden van dit reusachtige hol waren niet overal egaal, want hier en daar gaapte de ingang van een half met water gevulde tunnel of gang.

Brand draaide zich om, maar van de schacht welke de Bruinvis zo even verlaten had, viel niets meer te bespeuren.

Een plechtige, door niets verstoorde stilte, heerste in deze onmetelijke spelonk.

Terwijl Brand naar dit natuurwonder staarde, voegde Raffles zich bij hem, en vroeg glimlachend:

— Wel, wat zeg je van mijn nieuwe schuilplaats?

— Ik kan er geen woorden voor vinden, Edward! riep Brand uit; die schitterende wanden, dat hoge gewelf, de forse bazaltzuilen, die geweldige, door geen rimpeltje bewogen watervlakte, de plechtige stilte die hier heerst, het is een schouwspel om nooit te vergeten!

— Die indruk kreeg ik ook toen ik dit hol niet lang geleden ontdekte, nadat ik mij eens, zonder eigenlijk doel, in een der spleten had gewaagd welke je zo even in de rotswand gezien hebt. Ik kwam toen in dit hol, en begreep aanstonds van welk groot nut het mij zou kunnen zijn.

— Zou men je hier niet kunnen volgen?

— Zolang er geen duikboten gemaakt worden, even klein als deze, behoeft ik daar niet bang voor te zijn. Als de duikboten, die ons zo even hebben opgejaagd, waren ondergedoken, dan zouden zij onmiddellijk ons spoor bijster zijn geraakt.

— Alles en goed en wel, maar wij moeten hier toch weer uit?

— Dat zullen wij dan ook wel doen, Charles, antwoordde Raffles glimlachend.

— Maar dan komen wij toch dadelijk weer in dezelfde precaire toestand terug; zij zullen ons eenvoudig opwachten.

— Dan zullen zij over veel geweld moeten beschikken, want wij zullen niet langs dezelfde weg terugkeren.

— Hé! Wat nu weer? Heeft dit hol dan nog een tweede uitgang?

— Precies, maar niet naar de zee.

— Naar het vasteland dus? riep Brand verwonderd uit.

— Precies, en wij zullen onze duikboot hier achterlaten. Ik verzeker je dat zij hier volkomen veilig zal liggen tot wij terugkeren.

— Kunnen wij droogvoets aan land gaan?

— Zonder zelfs onze zolen nat te maken, amice, maar voor wij daartoe overgaan zou ik je willen voorstellen eerst een flinke hap te eten, want het zou wel eens kunnen gebeuren, dat wij een poos wegblijven.

De twee vrienden daalden de smalle ladder weer af, terwijl het luik openbleef, opdat frisse lucht zou kunnen binnenstromen.

In de kajuit stond de tafel nog

steeds gedekt en de beide mannen behoefden Henderson zelfs niets te zeggen. Hij droeg eenvoudige gerechten binnen, en de drie mannen deden zich te goed.

— Ik zou wel eens willen weten, op welke plek van India zich dit hol bevindt, zei Brand, toen zijn eerste eetlust gestild was.

— Wij zitten toch niet onder een vuurspuwende berg of zo iets, vroeg Brand, enigszins ongerust.

— Stel je gerust, amice antwoordde Raffles glimlachend, wij bevinden ons hier in het inwendige van een berg dat is waar, maar vuurspuwen doet hij niet.

— Ik ben zeer benieuwd hoe wij hier zullen uitraken.

— Als je klaar bent, zullen wij meteen opbreken.

Raffles voegde de daad bij het woord en stond op om alles voor het vertrek in gereedheid te brengen.

HOOFDSTUK V

HET ONDERZEESE HOL

Raffles begon met zijn gelaat een kleine verandering te doen ondergaan, daar het niet onmogelijk was dat hun signalement reeds over geheel India zou zijn verspreid.

Toen zij klaar stonden om zich aan dek te begeven, vroeg Brand:

— Waarom gaan wij eigenlijk niet met de duikboot terug?

— Hoe heb ik het nu met je? riep Raffles uit, je hebt zo even zelf te kennen gegeven, dat onze achtervolgers ons wel eens zouden kunnen opwachten.

— Dat is zo, maar wij zouden tot de nacht kunnen wachten, dan zullen de vliegmachines ons in ieder geval niet zien.

— Jawel, maar zelfs al zouden wij

door de blokkade heen breken, dan zou ik met de duikboot toch ergens moeten aanleggen, om de schroefas door een nieuwe te vervangen en dat is niet raadzaam, zoals je mij wel zult toegeven. Neen, ik geloof dat het verstandigst is de duikboot voorlopig maar te laten waar zij is en later met een nieuwe as, waarvan ik de tekening bewaard heb, terug te keren, welke wij dan hier kunnen monteren. Met de niet afdoend gerepareerde as, durf ik werkelijk de lange tocht naar Torghatten niet afleggen.

— O, ik heb er volstrekt niets op tegen, hernam Brand. Ik wil de duikboot wel weer eens verwisselen voor auto of trein.

Alles was nu voor het vertrek gereed, en Henderson had zich belast met een vrij zwaar valies, hetwelk hij met riemen op zijn rug kon bevestigen, een voorzorgsmaatregel waarvan aldra het nut zou blijken.

Raffles nam nu weer aan het roer plaats, en de duikboot gleed langzaam over de rimpelloze oppervlakte van het water naar de ingang van een tunnel waarvan de hoge opening reeds op enige afstand duidelijk te zien was.

— Blijft het water in deze spelonk steeds op dezelfde hoogte? Is er geen eb en vloed? vroeg Brand.

— O, jawel, antwoordde Raffles. Als de zee rijst, dan rijst eveneens de oppervlakte van dit binnenmeer.

— Als je de duikboot in gindse tunnel wilt bergen, zei Brand, dan zal immers het dek door de opkomende vloed tegen het gewelf van de tunnel worden gedrukt.

— Daarvoor bestaat inderdaad kans, maar daarop laat ik het niet aankomen. De Bruinvis krijgt een veiliger ligplaats.

Inmiddels had de duikboot de ingang van de tunnel bereikt, die nu slechts voor de helft met water was gevuld, zodat de duikboot aan de oppervlakte kon blijven varen.

De schacht scheen flauw op te lopen, ten minste het gewelf scheen zich steeds verder van de boot te verwijderen.

Brand maakte Raffles hierop opmerkzaam, waarop deze zei:

— Inderdaad loopt deze tunnel schuins naar boven, wat natuurlijk wil zeggen dat wij steeds minder water onder het schip zullen krijgen, maar er blijft toch nog altijd genoeg over, zelfs bij laag water, om door te kunnen blijven varen.

Na enkele minuten voer de Bruinvis een tweede hol binnen, dat echter veel kleiner was dan het eerste.

Er was nóg een ander verschil, want de wanden rezen hier niet rechtstreeks uit het water op, maar er was een vrij groot strand zicht-

baar, dat grillig was ingesneden.

Deze kust — als men het zo noemen mag — vormde op enkele plekken kleine inhammen.

Raffles bracht de duikboot in een van deze baaien, en liet haar op het zand lopen, dat de oever bedekte.

— Hoe zou dat zand hier gekomen zijn, riep Brand verwonderd uit.

— Voor het grootste deel is het binnengewaaid, antwoordde Raffles, natuurlijk niet in een paar weken tijds, of zelfs jaren, maar honderden eeuwen achtereen.

— Binnengewaaid? vroeg Brand verwonderd.

— Natuurlijk, door de schacht die wij nu zullen beklimmen. Je kunt je er trouwens van overtuigen, dat de zandlaag niet erg dik is, maar toch dik genoeg voor ons doel.

De duikboot lag nu stil, en de twee ankers werden uitgebracht. Ten overvloede werd de Bruinvis met twee stalen trossen met enige speling vastgelegd aan twee vooruitstekende rotspunten.

Henderson legde de loopplank uit, en het drietal reizigers kon zich aan land begeven.

— Je ziet dat ik gelijk had, zei Raffles. Er is zelfs geen spatje op je schoenen te zien.

— Alles goed en wel, maar hoe komen wij uit dit hol, dat natuurlijk nog onder de zeespiegel moet liggen?

— Het ligt er niet onder, Charles, het ligt juist even hoog als de zeespiegel en de oppervlakte van dit tweede hol zowel als die van het grotere liggen allen volkomen op het zelfde peil.

— Dan zullen wij een aardige klim voor de boeg hebben, meende Brand.

— Dat zal je meevallen, je zult het wel zien.

Raffles wees met uitgestrekte vinger naar een soort pad, hier en daar nauwelijks een halve meter breed, hetwelk zich langs de rotswand naar boven slingerde, waar het zich in de

duisternis scheen te verliezen.

— Klaar? riep Raffles. Doe het licht dan maar uit, James.

De reus begaf zich weer aan boord en even later stonden zij in het donker.

De twee mannen haastten zich hun zaklantaarns aan te knippen, en bij het licht daarvan kwam Henderson weer te voorschijn om het luik te sluiten.

Raffles stelde zich aan het hoofd van het kleine troepje, bevestigde zijn elektrische lantaarn door middel van een haak op zijn borst, ten einde beide handen vrij te hebben, en de beklimming begon.

Het was een vrij moeilijke klauterpartij, want hier en daar was dit door de natuur gevormde pad zó smal, dat het nauwelijks ruimte voor de voeten bood, en zij zich aan vooruitstekende punten van de rotsmuur moesten vasthouden, om niet omlaag te vallen.

Aldus klommen zij steeds hoger en hoger, en weldra bevonden zij zich reeds op een hoogte van ongeveer twaalf meter boven het water.

Nog drie meter, en zij zouden niet verder kunnen.

Maar juist op dat ogenblik was het, alsof Raffles eensklaps door de wand van de spelonk verdween.

Brand, die achter hem liep, begreep niet waar zijn vriend eensklaps was, toen hij de heldere stem van Raffles hoorde, die riep:

— Hierheen!

En nu zag Brand het zwakke

schijnsel van de lantaarn weer, welke Raffles op zijn borst had bevestigd.

Het bleek, dat het rotspad eindigde op een richel, nauwelijks een meter breed, welke daar uit de rotswand naar voren sprong.

Brand trad er op zijn beurt binnen, en bevond zich thans in een smalle geul, ternauwernood een halve meter breed, die met een flauwe helling opwaarts liep.

Met de nodige voorzichtigheid wendde Brand zich om, en zag nu, dat de zwaargebouwde Henderson zich met grote inspanning door de nauwe spleet wrong.

Deze werd echter spoedig wijder, zodat de reus zich gemakkelijker kon bewegen.

Zich met de handen tegen de wanden steunende, klommen de mannen steeds hoger.

De lucht was fris, hetgeen er op wees, dat deze schacht met de buitenlucht in verbinding moest staan.

De helling werd intussen steeds groter, en nu en dan werd het een klauterpartij, alsof men zich in de rookgang van een schoorsteen bevond.

Soms moesten zij zich naar boven werken, door met handen en voeten steun te zoeken aan alle uitstekende rotspunten.

Plotseling slaakte Brand een kreet. Hij had een blik langs Raffles heen, naar boven geworpen en meende een lichtschijnsel te zien. Dat moest het daglicht zijn.

HOOFDSTUK VI

NAAR PHILADELPHIA

Het wàs daglicht. Het zwakke schijnsel werd hoe langer hoe sterker, en weldra konden zij de lantaarns uitdoen.

Na een vermoelende tocht, die ruim een uur geduurd had, bereikten zij een nauwe opening, en zagen het blauw van de tropische hemel boven zich. De warmte was als een mantel, die om hun schouders werd geworpen.

Zij bevonden zich thans op de bodem van een nauwe bergkloof, een spleet, zó smal, dat de bergklimmer zich naar boven moet werken, door de rug tegen de ene wand te steunen en de beide voeten tegen de andere.

Voor zij de klim naar boven aangingen, besloten de mannen enige rust te nemen.

— Kunnen wij deze rotsspleet, die wel vijftig meter hoog schijnt, niet anders verlaten, dan door naar boven te klauteren? vroeg Brand.

— O, zeker, wij kunnen gaan lopen, antwoordde Raffles bedaard, als je niet opziet tegen een wandeling van ruim twintig kilometer.

— Wat? Is die spleet zo lang, mylord, riep Henderson verwonderd uit.

— Ja, James, dergelijke spleeten zijn waarschijnlijk ontstaan als gevolg van een aardbeving of een grondverschuiving, die het gebergte als met een reusachtig mes heeft ge-

kloofd; je ziet dat de bodem zeer ongelijk is, vol puntige stenen en wij zouden zeker zeven of acht uur nodig hebben, om die afstand af te leggen en dan nog zouden wij ons te midden van woeste, onherbergzame rotsen bevinden. De beklimming echter zal niet langer dan een uur duren.

— Bestaat er volstrekt geen gevaar, dat men de ingang van de tunnel, welke wij zo even verlaten hebben, zal ontdekken? vroeg Brand na enige tijd.

— De kans van ontdekking is zeer gering, dunkt mij, want wie zal het in zijn hoofd krijgen, in deze spleet af te dalen, zonder te weten waar deze heen leidt? Neen, ik ben daaromtrent volkomen gerust, en zodra wij uitgerust zijn, kunnen wij weer op weg gaan.

Na een poos stonden zij op van het rotsblok, waarop zij zich hadden neergezet, en zochten het smalste gedeelte van de kloof op.

Henderson die verreweg het sterkste was en in zijn veelbewogen leven in de Schotse Hooglanden eens als berggids zijn brood had verdiend, zou het eerst naar boven gaan, en een touw naar beneden laten, dat Brand, zich bij wijze van voorzichtigheidsmaatregel om het lichaam zou binden.

De reus zette zich schrap tegen

de wand, na het valies voor op zijn borst te hebben gehangen, plaatste de voeten tegen de andere wand, en begon zich langzaam maar zeker naar boven te werken.

Na een kwartier ongeveer had hij de top bereikt, en de twee vrienden, die achter waren gebleven, zagen hem over de rand verdwijnen.

Even daarna verscheen het touw over de rand, dat tot de bodem van de kloof reikte.

Brand bond zich het touw om het middel, en begon op zijn beurt de beklimming.

Hij was op verre na niet zo sterk, maar zijn lenigheid en vlugheid kwamen hem goed te pas.

Hij had zelfs nog minder tijd nodig dan Henderson, om de rand van de kloof te bereiken, dank zij het feit, dat hij geen zwaar valies te torsen had.

Raffles sloeg het record.

Hij had zelfs niet gewacht, tot Brand geheel en al boven was, maar koos een andere plek om naar boven te klimmen, en verrichtte dit kunststuk in ruim tien minuten.

De drie mannen rustten even uit en wierpen een blik om zich heen. Zij bevonden zich aan de voet van een berg, die met struikgewas begroeid was en waarvan de helling gemakkelijk te beklimmen moest zijn.

In het zuiden was een ijle, blauwe streep zichtbaar... de zee.

Zich nu en dan vastgrijpend aan het struikgewas, klauterden de drie mannen tegen de helling op, en hadden binnen een uur de top bereikt.

— Richt je nu eens op, en kijk om je heen! riep Raffles, zich tot Brand wendend, die juist de top van de berg had bereikt.

De jongeman slaakte een uitroep van bewondering.

In het zuiden, over de kam der lagere heuvels van de Sukheinketen heen, zag Brand de eindeloze, diep blauwe zee, de Indische Oceaan.

Kaap Comorin verhief zich een

weinig ter rechterzijde.

In het westen breidde zich een berglandschap uit, overgoten door de stralende middagzon.

In het noorden verhieven de bergen van Sukhein hun begroeide toppen, terwijl hier en daar een zilveren band leek te schitteren. Dat waren de vele riviertjes, die op dit gebergte ontspringen, en bijna allen naar de vruchtbare vlakte in het oosten afdalen.

Aan de gezichtseinder verrezen dichte bossen, palmen en kurkeiken, gombomen en ceders.

Door een kijker kon men heel in de verte het stadje Paliampkotta zien liggen.

Brand bleef een ogenblik diep onder de indruk van dit fraaie landschap staan.

— Ik zou hier wel de hele dag kunnen blijven, zo heerlijk mooi vind ik het hier, zei Brand.

— Wij hebben nog wel een uurtje de tijd, Charles, en inmiddels wat eten.

— Wat doen wij daarna?

— Zo spoedig mogelijk afdalen naar de vlakte, naar het stadje dat je daar aan onze voeten ziet liggen.

— Zouden wij daar reisgelegenheid vinden; is er een spoorweg station?

— Neen, de trein gaat niet verder dan Tinnivelli.

— Hoe komen wij daar?

— Te paard, want wij behoeven er niet op te rekenen dat wij hier zo iets als een auto zullen vinden.

— Te Tinnivelli nemen wij de trein naar Madras, waar wij zullen wachten op het vertrek van de boot, die naar San Francisco gaat.

— Naar San Francisco? Wat moeten wij daar doen?

— Daar pakken wij de trein naar Philadelphia.

— Met welk doel? Wat hebben wij dàar te maken?

— Wij zullen er op de terugkomst wachten van Mr Crooks, die nog wel enige tijd in Colombo zal moeten

blijven, om daar als getuige op te treden, en bovendien zal het ook niet zo gemakkelijk zijn daar een nieuwe bemanning voor zijn jacht te vinden.

— Met welk doel wacht je hem te Philadelphia op?

— Om hem zijn woordbreuk betaald te zetten, antwoordde Raffles kortaf. Ik zal hem wat dollars lichter maken.

— Maar wanneer je die man in zijn beurs zoudt willen straffen, waarom doe je dat dan niet onderweg?

— Wel, onze beste vriend Crooks zal wel niet veel contant geld bij zich hebben, en alles met chèques afdoen, en daar heb ik niets aan, ik wil liever contanten zien.

— En daarvoor maak je een zee-reis van twintig dagen?

— Waarom niet? Wij hebben de tijd aan ons zelf, de inkomsten van de laatste maanden zijn nogal meegevallen, een zee-reis zal ons van de vermoeienis der laatste weken doen bekomen, en dan wil ik graag eens zien hoe het staat met de bende van het Kwade Oog. Philadelphia ligt dicht bij New York, en wij konden wel eens gaan onderzoeken of de beruchte bende niet opnieuw het hoofd heeft opgestoken.

— Als dat zo was, zouden wij er wel iets van in de dagbladen gelezen hebben, meende Brand.

— Je vergeet dat wij sedert tien dagen geen krant in handen hebben gehad, zei Raffles en het leven gaat snel.

— Hoe dikwijls varen er boten tussen India en Amerika?

— Als ik mij niet vergis, eens per week in iedere richting.

Terwijl de twee vrienden dit gesprek voerden, had Henderson zijn valies ontpakt en voor een eenvoudige maaltijd gezorgd.

Zodra zij gegeten hadden en Brand voldoende van het landschap genoten had, daalden de drie reizigers langs een tamelijk goed begaanbaar

bergpad naar het kleine stadje af, eigenlijk een dorp, op een glooiend terrein.

Raffles deed nog onderzoek naar een auto, maar die moeite had hij zich kunnen besparen, want er waren er geen.

Er zat dus niets anders op, dan paarden te huren, en hiermee naar Tinnivelli te rijden.

Hij vond een paardenverhuurder die de Engelsman een inlandse gids mede gaf, die de dieren weer zou terugbrengen.

Raffles betaalde vooruit, zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken, de hoge prijs, welke de verhuurder bedongen had, en de reizigers bestegen hun rijdieren.

Het was ongeveer half drie in de namiddag. De paarden stapten flink door, en de gids, een inlander met een schrander gelaat, die de weg goed scheen te kennen, bracht hen langs fraaie landwegen binnen zes uur naar hun doel.

De paarden schenen volstrekt niet vermoeid te zijn, toen zij laat in de avond te Tinnivelli aankwamen, in ieder geval heel wat minder vermoeid dan de reizigers zelf.

De gids kreeg een goede fooi, en zou de volgende ochtend vroeg terugkeren.

Tinnivelli is weliswaar niet erg groot, maar neemt niettemin hier en daar de allures van een westerse stad aan, men vindt er goede hotels, restaurants, een kleine schouwburg en een paar bioscopen.

De straten zijn behoorlijk geplaveid en de huizen zijn voor het merendeel goed ingericht.

Dit geldt natuurlijk alleen voor de Europese wijk, want het inlandse kwartier wijkt slechts weinig af van dat in andere grote steden in India. De grootste armoede naast welvaart.

De drie reizigers namen hun intrek in een hotel aan een brede, met twee rijen palmen beplante laan gelegen, en daar vernam Raffles tot zijn voldoening, dat er over twee

dagen een mailboot naar San Francisco zou vertrekken.

Nog diezelfde avond besprak hij een paar hutten aan boord van de President Lincoln, waarna de drie reizigers zich eindelijk ter ruste konden begeven.

Zij besteedden de volgende dag met het doen van enige noodzakelijke inkopen, en een wandeling door de omstreken, en scheepten zich daags daarop, vroegtijdig aan boord van de mailboot in.

De President Lincoln vertrok precies op tijd.

De zeereis naar San Francisco duurde zestien dagen.

Daar zij hier niets te zoeken hadden, wachtten zij slechts één dag en namen toen de trein, die in zes dagen en zes nachten van de oostnaar de westkust, San Francisco met New York verbindt.

In de avond van de zesde dag kwamen zij te New York aan en namen hun intrek in het Astor Hotel.

HOOFDSTUK VII

ONVERWACHT BEZOEK

Mr Bernard Crooks was ongetwijfeld verreweg de rijkste man van Philadelphia, zonet van Amerika. Men schatte zijn fortuin op vijftig miljoen dollar, hij bezat grote katoenplantages in het zuiden van Amerika en Argentinië, die door een legertje administrateurs beheerd werden.

De katoen werd in ruwe toestand naar Philadelphia gezonden, waar zij in enige reusachtige fabrieken verwerkt werd.

Niet lang vóór zijn reis met zijn stoomjacht Virginia, welke reis hem lang zou heugen vanwege het angstig avontuur, dat hem en zijn officieren het leven had kunnen kosten en dat voor zijn bemanning fataal was geworden, had de katoenkoning zich aan de Washington Avenue een nieuw huis laten bouwen, een waar paleis, dat ettelijke miljoenen gekost had.

Het huis was eigenlijk nog nooit bewoond geweest, en toen Mr Crooks op zekere dag geheel onverwacht terug keerde van zijn zeereis werden hij en zijn dochter overstroomd met gelukwensen per brief en per telegram. Ook kwamen vele vrienden Crooks persoonlijk bezoeken, en in het boudoir van zijn dochter Alice was het de gehele dag een va et vient van vriendinnetjes die niet moede werden zich het avontuur in

kleuren en geuren te laten vertellen, en vooral zeer nieuwsgierig waren op het punt der wonderbaarlijke, geheimzinnige tussenkomst van de Engelsman, die naderhand was gebleken, niemand anders te zijn dan John Raffles, de Grote Onbekende.

Zodra men echter zijn naam noemde zweeg Alice en wilde niets meer zeggen.

Het spreekt van zelf, dat de pers zich niet onbetuigd had gelaten en het prachtige huis in de Washington Avenue werd dan ook reeds vroeg in de ochtend, zodra de terugkeer van de katoenkoning bekend was, geworden, door een aantal journalisten als het ware bestormd.

De katoenkoning wist niet beter te doen, dan hen allen tegelijk te ontvangen, en hun een persconferentie toe te staan.

Maar ook hij zweeg zorgvuldig over een onaangenaam punt, zijn ontmoeting met Raffles, die hij eigenlijk bedrogen had, door zijn woord niet gestand te doen.

Daarmede had niemand iets te maken, en het zou ook wel nooit uitlekken, zo geloofde hij; Raffles was in ieder geval een misdadiger, en dat bleef hij, ook al had hij hem en zijn dochter een zeer grote dienst bewezen.

Toen het legertje journalisten was afgetrokken, kwamen er druppels-

gewijs in de loop van de dag nog meer verslaggevers aanzetten, en langzamerhand begon de katoenkoning er wel een weinig genoeg van te krijgen.

Toen om vier uur de butler binnentrad met het kaartje van een kranteman, riep Crooks dan ook ongeduldig uit:

— Neen, basta, nu is het genoeg geweest! Hij kan naar de drommel lopen.

— Dat heb ik hem reeds voorgesteld, mijnheer, zei de butler grijnslachend, maar hij wil zich niet laten wegsturen; hij zegt dat hij uit New York komt, waar hij door een toeval van uw terugkomst heeft gehoord, nog voor zijn confraters er iets van wisten; hij aast op een primeur, en daarom wil hij zich niet laten wegzenden voor gij hem te woord hebt gestaan.

Crooks haalde ongeduldig de schouders op, en wierp een blik op het kaartje, dat de butler hem had overhandigd.

Richard Spencer, vertegenwoordiger van de New York Times, las hij halffluid. Hij hief het hoofd op, en zei een beetje uit zijn humeur:

— Nu, laat die Mr Spencer dan nog maar binnenkomen, maar dan is het uit en wil ik geen persmuskiet meer zien, begrepen?

De butler verdween en liet even later een levendig heertje binnen, met een gouden bril op de neus, die telkens afzakte, waarna hij deze met een schutterige beweging weer op zijn plaats zette.

Eerst begreep Mr Crooks niet goed, hoe zo'n kwibus in dienst kon zijn van zo'n grote krant, want die Mr Spencer had een kinderachtig hoog stemmetje, en sprak verbazend vlug, zodat hij moeilijk te verstaan was, maar hij scheen wel een goed vakman te zijn, want hij stelde de verschillende vragen op voortreffelijke wijze, zodat Mr Crooks wel half en half genoodzaakt was, nogmaals een lang relaas van zijn avontuur te

geven.

Spencer noteerde alles stenografisch op zijn blocnoot totdat Crooks besloot met de woorden:

— En dat is nu mijn gehele we-dervaren, Mr Spencer.

— Hebt gij niets onvermeld gelaten? vroeg de verslaggever.

— Neen, dat was alles.

— Gij kunt u natuurlijk niet vergissen? hield Spencer aan, met zijn vulpen tegen de tanden tikkend.

Mr Crooks was half van zijn stoel opgestaan, keek Spencer met hoog opgetrokken wenkbrauwen aan, en zei met slecht bedwongen ongeduld:

— Mag ik weten waarom gij zo aandringt Mr Spencer? Ik heb u alles verteld en u de minste kleinigheden medegedeeld, meer dan aan andere journalisten.

— Beg your pardon sir, maar het menselijk geheugen is somtijds erg kort; ik wilde het uwe slechts een weinig opfrissen, natuurlijk voor zover dit noodzakelijk mocht zijn.

— Het is volstrekt niet noodzakelijk, Mr Spencer, zei Crooks kortaf, terwijl hij opstond. — En nu zult gij mij wel veroorloven aan mijn werk te gaan, want ik heb natuurlijk een grote achterstand in te halen.

— Dat spreekt van zelf Mr Crooks en ik zou niet gaarne misbruik maken van uw bereidwilligheid mij te woord te staan, zei Spencer, terwijl hij vulpenhouder en blocnoot in zijn zak stak, maar toch zou ik u nog gaarne één verzoek doen.

— Doe het dan zonder nog langer te dralen, want ik heb haast, antwoordde Crooks tamelijk ruw.

— Ik heb mij laten vertellen, ofschoon het met uw avontuur weinig uitstaande heeft, dat gij in uw brandkast een bedrag van honderd twintig duizend dollars in Indische roepia's hebt. Gij zoudt die hebben meegebracht uit India, nu gij daar toch waart, en omdat de koers van dat goud zo biezonder hoog is.

Crooks keek zijn bezoeker met grote ogen aan, terwijl zijn lippen

zenuwachtig bewogen.

— Dat is... mag ik weten hoe gij dit te weten zijt gekomen... ik bedoel waarom gij dit gelooft? En wie u dat heeft verteld?

— Beg your pardon, maar dat mag ik niet zeggen... antwoordde Spencer glimlachend.

— Zo... moogt gij dat niet zeggen? Welnu, het spijt mij, maar dan zult gij wel begrijpen, dat ik niet op uw vraag kan antwoorden.

— Maar Mr Crooks, ik heb niets gevraagd, nog niet eens, hernam Spencer.

— Ik zou die honderd twintig duizend roepia's wel eens bij elkander willen zien en dus verzoek ik u nu, om even uw brandkast, die daar staat, te openen, zodat ik mij kan overtuigen, dat men mij niet iets voorgelogen heeft.

Crooks keek zijn bezoeker aan, alsof hij met een gek te doen had, en zei:

— Mijn brandkast openen? Het spijt mij Mr Spencer, dat doe ik niet. Uw verzoek is onzinnig en bovendien hebben de ervaringen van Mr Van Dijke, de staalkoning van New York, mij wel wijzer gemaakt.

— Als gij uw brandkast per sé niet wil openen, dan zou ik het kunnen doen, want het nummer van uw letterslot ken ik: 147—33.

Alsof hij door een wesp gestoken was, deinsde de katoenkoning achteruit en haperend kwam het over zijn lippen:

— Wat heeft dat te betekenen, Mr Spencer? Er zijn slechts twee personen die het cijfer van mijn brandkast kennen, mijn dochter en ik.

Spencer maakte een lichte buiging en zei:

— Dat klopt, Mr Crooks, ik heb het ook zo even van uw dochter vernomen.

— Solliciteert gij om door mijn butler de deur te worden uitgegooid, riep Crooks woedend, zoudt gij mij willen wijsmaken, dat mijn dochter

u het cijfer heeft medegedeeld?

— Dat heeft zij inderdaad, per huistelefoon, Mr Crooks laat ik er echter aan toevoegen, dat zij meende met haar vader te spreken. Ik ben zo vrij geweest uw stem een weinig na te bootsen, en daarin schijn ik wonderwel te zijn geslaagd.

Een ogenblik later zaten de mannen doodstil tegenover elkander, de journalist een en al glimlach, de katoenkoning met een uitdrukking van verbazing en woede op het gelaat.

Hij stond dicht bij zijn schrijftafel, en drukte op de knop van een elektrische bel, door de hand achter zich uit te strekken.

— Mag ik vragen wie gij daar belt, Mr Crooks? vroeg Spencer ironisch glimlachend.

— Mijn butler, Mr Spencer, ik zal hem verzoeken u de deur uit te gooien. Ik heb nog nooit zo'n brutaal heerschappij ontmoet, als gij zijt.

— Maar het zou wel eens kunnen zijn dat de butler niet kwam, Mr Crooks.

— Niet komen? herhaalde Crooks en de kleur week uit zijn gelaat, waarom zou hij niet komen?

— Wel, hij zal de bel wel niet gehoord hebben, want ik heb de draad doorgesneden.

Weer volgde er een ogenblik van stilte.

Toen zei Crooks, terwijl hij probeerde zijn stem enige vastheid te geven:

— Dat gaat alle perken te buiten. Zeg mij, wat dit alles te betekenen heeft. Zijt gij een journalist — of wat zijt gij anders? Wat wilt gij van mij?

— Ik wil dat gij die brandkast opent, zodat ik mij de moeite kan besparen het zelf te doen.

— Het zelf te doen? schreeuwde Crooks, die zijn drift niet meer meester was. Zijt gij krankzinnig? Denkt gij soms dat ik zou dulden u met een vinger mijn brandkast te laten aanraken?

Met een enkele sprong was hij bij zijn schrijftafel, rukte een der laden open, en nam er een revolver uit.

Hij richtte het wapen op Spencer en riep woedend:

— Ga daar in die stoel zitten, en verroer je niet of ik schiet je neer.

Spencer bleef doodkalm staan, waar hij stond, liet zijn bril in zijn zak glijden, en haalde er een sigarettenkoker uit, waarna hij rustig een sigaret opstak.

Hij blies een dikke rookwolk uit en zei:

— Gij kunt natuurlijk proberen te schieten, als gij dat verkiest, maar ik geloof dat het niet veel uitwerking zou hebben: het magazijn is leeg.

Bleek van drift opende Crooks het wapen. De man had gelijk, het magazijn was ledig.

— Gij verbaast u misschien hoe het mogelijk is, zei Spencer glimlachend. Het was echter heel eenvoudig; onder de reporters die u, vóór mij geïnterviewd hebben, was er een... die eigenlijk geen journalist is, maar een meester in vingervlugheid. Hij is zo vrij geweest uw lade eens vlug te onderzoeken en dat wapen dat gij daar in uw hand houdt, te ontladen, een kwestie van enkele seconden.

Crooks keek zijn bezoeker aan, alsof hij het in Keulen hoorde donderen.

Toen kwam stamelend over zijn lippen:

— Jij... jij bent een dief. Jij hebt het op mijn geld voorzien. Zeg mij tenminste, wie je bent...

— Hebt gij dat dan nog niet geraden, Mr Crooks? vroeg de gewaande journalist.

— Ik... ik weet niet...

— Herinner u dan maar eens, of gij werkelijk niets vergeten hebt in uw verslag, zo even.

De katoenkoning keek zijn bezoeker een ogenblik strak aan, en liet

zich toen in een leunstoel vallen.

— John Raffles,... kreunde hij machteloos en bijna onhoorbaar.

— Hé... hé... het heeft tamelijk lang geduurd, voor gij het eindelijk hebt geraden, Mr Crooks, zei de Grote Onbekende.

— Als gij goed had nagedacht, zoudt gij wel dadelijk begrepen hebben, dat ik het u vroeg of laat zou inpeperen, dat gij uw woord niet hebt gehouden. Nu gij dit weet zult gij mij wel uw sleutels willen geven, niet waar?

Crooks scheen nog te aarzelen, maar toen hij de vastberaden uitdrukking zag op het gelaat van de gewaande reporter, haalde hij zijn sleutelbos te voorschijn, en wierp die Raffles toe.

— Kom hier bij mij staan, want gij zult wel begrijpen, dat ik u niet gaarne achter mijn rug heb, zei Raffles.

Crooks ging naar hem toe, en nam plaats op een stoel naast de brandkast, waar hij het moest aanzien, hoe zijn bezoeker op zijn gemak de kast opende, en vervolgens de gehele inhoud in de actentas overlaadde, welke hij bij zich had.

Raffles sloot de tas, zonder zich te overhaasten en wendde zich tot de katoenkoning met de woorden:

— Behalve de roepia's heb ik nog een beetje meer weggenomen, Mr Crooks. Wat ik heb gedaan, zult gij natuurlijk sterk afkeuren, maar ik verzeker u, dat geen cent van dit bedrag te mijne eigen bate zal komen. Het zou mij te ver voeren, als ik u mededeelde, wat ik al zo van plan ben met dit geld te doen, maar het zal goed besteed worden, dat verzeker ik u. Er blijft mij nu verder niets anders over, dan afscheid van u te nemen met de raad voortaan als man van eer te handelen. Als gij dit gedaan hadt, zoudt gij nu niet een paar honderd duizend dollar armer zijn.

HOOFDSTUK VIII

EEN TRIEST EINDE

Er waren sedert het bezoek van Raffles aan de katoenkoning, een paar weken voorbij gegaan.

Vruchteloos had de politie nasporingen gedaan naar de geheimzinnige Engelsman, die op zulk een slinkse manier bij Crooks was binnen gedrongen onder het mom van een journalist uit New York, en die men had bestolen op een wijze, welke men geneigd zou zijn, geniaal te noemen, wanneer het een gewone dief was geweest, maar nu het de Grote Onbekende betrof, haalde men slechts de schouders op. Van zo'n man kon men alles verwachten.

Van af dat ogenblik scheen hij als door de grond te zijn gezonken.

Geen enkel spoor was er te vinden.

Als Crooks niet zo beslist in zijn verklaringen was geweest, en men ten overvloede de doorgesneden telefoondraad niet had gevonden, dan zou de politie half geneigd zijn geweest, aan een mystificatie te geloven.

Waar was Raffles gebleven?

Het was in de namiddag van een zekere dag, toen een klein, maar zeewaardig motorjacht, het eiland Charitas in zicht kreeg. Aan boord van dit jacht bevonden zich Raffles, Charles Brand en Henderson.

De drie mannen hadden aanstonds de terugreis aanvaard, zodra de on-

derneming van de Grote Onbekende geslaagd was. In Colombo had Raffles zich ingescheept in de hem door Crooks geschonken motorboot, waarvan hij nog de eigendoms papieren bezat, waarmede hij dadelijk in zee was gestoken.

Hij wilde er zich allereerst van overtuigen, dat alles op zijn eiland in orde was, en dat zijn schat nog altijd op dezelfde plaats lag, alvorens zich bezig te houden met het herstellen van de schroefas van zijn duikboot.

Henderson stond aan het roer, en de twee vrienden zaten in gemakkelijke rieten stoelen op het voordek een sigaret te roken.

— Vindt je deze reis eigenlijk niet tamelijk overbodig, Edward? vroeg Brand nadat de beide mannen geruime tijd zwijgend naar de juist even zichtbare kust van het eiland hadden gestaard.

— Hoe zo? vroeg Raffles met weinig belangstelling.

— Wel, ik kan niet inzien, dat er iets niet in orde zou zijn. De zeeschuimers zijn tot de laatste man gevat, en de politie heeft niets gevonden dan het geplunderde hol, waar het door de zeeroovers gestolen goud zich had bevonden voor jij het er ging weghalen.

— Dat mag zo zijn, zei Raffles, terwijl hij een rookwolk uitblies,

maar ik wil liever zekerheid hebben. Heb je wel bedacht, dat het bestaan van dit eiland niet alleen bekend moet zijn geweest aan de zeerovers, die thans gevat zijn, maar bovendien aan nog tal van anderen?

— Dat is natuurlijk mogelijk.

— Precies, en wie zegt ons, dat niet een tweede groep van dat gespuis zich naar het eiland heeft begeven, om het daar nog eens over te doen en nu beter?

— Zó gauw, nadat hun voorgangers gevangen zijn genomen? riep Brand op een toon van ongeloof.

— Waarom niet? Die oosterlingen zijn fatalisten en vertrouwen op het toeval...

— Dat is zo, gaf Brand toe, maar toch, ik kan mij niet indenken dat die lui niet terugschrikken voor de sporen van het gevecht, welke zij zonder twijfel op het eiland Charitas hebben moeten aantreffen.

— Ik zeg niet, dat dit onmogelijk is, zei Raffles kalm, maar wij zijn geruime tijd afwezig geweest. De kans bestaat dat de politie het eiland nader heeft onderzocht, en daar misschien wel een permanente post heeft geplaatst, in de verwachting, dat er vroeg of laat wel eens nieuwe gegadigden zouden komen opdagen, en ik behoef je niet te zeggen, dat zulks voor mij zeer onaangenaam zou zijn. Bovendien — wij nemen aan dat de politie destijds alle bandieten te pakken heeft gekregen — de kans bestaat echter, dat een aantal zich heeft weten verborgen te houden, en daarom zullen wij het gaan onderzoeken, zei Raffles kalm.

— Goed... maar neem mij niet kwalijk... is het dan wel de aangewezen weg, op klaarlichte dag op het eiland aan te houden, op gevaar af dat men ons reeds uren te voren ziet aankomen en maatregelen kan nemen?

— Maak je niet ongerust, amice, wij blijven hier in de buurt kruisen tot het donker geworden is.

Raffles riep Henderson een paar

bevelen toe, die dadelijk het roer omgooide en de snelheid aanzienlijk verminderde.

Om zes uur, toen de schemering zich als een sluier over de kalme zee legde, werd de koers naar het eiland hervat en thans weer in volle vaart.

Raffles en Brand aten het een en ander aan dek, want het was nog altijd erg warm.

De motorboot, door de vaste hand van Henderson bestuurd, naderde nu snel het eiland, waarvan reeds de contouren vaag zichtbaar waren.

Aan boord van de motorboot waren de lichten gedoofd, en men behoefde dus niet te vrezen, dat men het vaartuig van de kust af zou zien naderen, als er zich thans menselijke wezens bevonden.

Omstreeks half acht, toen het volkomen donker was, liep de motorboot de baai binnen, en ging voor anker onder een kleine groep palmen, die tot dicht bij het water stonden.

Brand en Henderson namen, op verzoek van Raffles, de grootste voorzichtigheid in acht, en er werd dan ook geen vuur aangelegd.

Henderson en Brand wikkelden zich in hun dekens met hun geweer onder het bereik van hun hand. Raffles zou het eerste waken.

Brand meende dat dit overbodig was, maar de Grote Onbekende had zijn wil doorgezet.

Allés bleef rustig en vijf uur later wekte hij Brand. Deze zou thans zijn taak van hem overnemen.

Raffles rolde zich in zijn deken en het duurde niet lang of hij was in slaap.

Ook gedurende de volgende uren bleef alles rustig.

Niets deed zich horen.

Slechts nu en dan klonk het geblaas van een wilde kat, of het krijsend geluid van een papegaai.

Langzaam brak de dag aan.

Brand had moeite, zijn ogen open te houden, maar ineens was hij klaar

wakker.

Op een plek, enkele meters verwijderd van de kampplaats der reizigers, zag hij iets, dat hem verontrustte.

Het zand was platgereden rondom de overblijfselen van een houtvuur, dat blijkbaar nog niet lang geleden was gedoofd.

Langzaam wendde de jongeman het gelaat naar alle richtingen, met de hand aan de trekker van zijn geweer, maar hij kon niets verdachts bespeuren. De palmen wuifden zacht in het ochtendbriesje, de vogels floten en snaterden in de takken der hoge bomen, de zee was, voor zover hij kon zien, geheel verlaten.

En toch viel er niet aan te twijfelen... hier had pas kort geleden een vuur gebrand... misschien een paar uren vóór zij voet aan wal hadden gezet.

Hier waren dus kort geleden mensen geweest...

De jongeman stiet Raffles zacht met de voet aan.

Deze richtte zich, dadelijk klaar wakker op, en keek Brand vragend aan.

— Is het mijn tijd al? vroeg hij.

— Dat niet, maar...

Met uitgestrekte vinger wees Brand naar de hoop sintels en half verbrande takken op een paar meter afstand.

Raffles keek er een oogenblik zwijgend naar, en zei toen zacht:

— Ik had er een voorgevoel van...

— Wie zou dat vuur hebben aangelegd?

— Politiebeambten, of zeerovers; één van de twee.

— Van waar dat voorgevoel?

— Wel, ik veronderstelde reeds direct, dat de drieffjacht toch niet zo grondig is geweest, als de commissaris van politie wel dacht, en dat hier enige zeerovers zich verscholen hebben, en zijn achtergebleven.

— Dan zullen wij op onze hoede moeten zijn, vooral als zij gezien hebben dat wij een snellopende

motorboot bij ons hebben.

Plotseling slaakte Brand een onderdrukte kreet en wees met uitgestrekte arm in de verte.

Raffles volgde de richting welke zijn hand aanwees.

Daar, misschien op een paar kilometers afstand, kronkelde een dunne rookpluim bijna rechtstandig in de stille, blauwe lucht omhoog.

— Daar zit het gespuis, zei Raffles. Wij moeten er op af, want ons leven is er mee gemoeid.

— En de boot?

— Die zullen wij zo goed mogelijk verbergen, antwoordde Raffles, maar wij kunnen er Henderson niet ter bewaking bij achter laten, want wie weet hoe talrijk die bandieten zijn. Laat ons beginnen, dadelijk alle munitie en wapens van boord te halen en te verbergen, dan kunnen wij die later hier komen halen, als het nodig mocht zijn.

Henderson werd gewekt en met enkele woorden op de hoogte gebracht.

In allerijl begonnen de drie mannen de geweren en revolvers van de motorboot te halen, benevens de kistjes met munitie, welke zij onder een dikke boom begroeven in een snel door Henderson gedolven gat, dat vervolgens met mos en struiken bedekt werd.

Daarna schouderden zij hun geweren, overtuigden zich dat de magazijnen der revolvers geladen waren, en togen op weg, nadat de motorboot naar een plek was gesleept, dicht begroeid met overhangende bomen en struiken.

In de verte steeg de rook nog altijd boven de kruinen der bomen omhoog.

Vast besloten trokken de mannen voorwaarts, in de richting van de opstijgende rook.

Zij baanden zich een weg door het bos, en bereikten de hun reeds bekende vlakte, welke zij overstaken.

Dat was niet zonder gevaar, want het was mogelijk, dat een verborgen

vijand op hen loerde van de top der omringende heuvels.

Maar zij bereikten ongemoeid de voet van de lage heuvel, waarachter zij meenden, dat de rook opsteeg.

Omzichtig kropen de drie mannen tegen de helling op, nu en dan stil houdend, om de omgeving te verkennen.

Hoewel zij niets zagen, bleven zij op hun hoede, want achter die heuvel waren waarschijnlijk vijanden verborgen, die hen zeker alle drie zouden doden, als zij hen in handen kregen.

Eindelijk hadden zij de top bereikt.

Deze was met dicht kreupelhout bedekt, hetwelk de drie mannen een goede schuilplaats bood.

Met het geweer tot vuren gereed, slopen zij verder, tot zij de rand van de heuveltop bereikten. Zij wierpen zich plat op hun buik en kropen aldus voorwaarts.

Plotseling stak Raffles de hand op.

Voorzichtig keek Brand, die vlak achter hem was, over de rand van de top. Bijna was hem een kreet van schrik ontsnapt, want daar, op nauwelijks veertig meter onder hen, zaten tien mannen, allen slechts gekleed in een korte linnen broek, om een houtvuur gehurkt, bezig met het verslinden van een everzwijn, dat aan een spit gebraden was.

Zeven hunner hadden geweren naast zich liggen.

Zij waren bovendien ieder gewapend met een lang mes dat in hun gordel stak, evenals de andere drie, die geen geweer hadden.

Raffles dacht niet lang na. De overmacht was groot... en toch moest de strijd gewaagd worden, wilden de drie reizigers zich ooit veilig weten in het bezit van het eiland.

Henderson, die op zijn beurt naderbij was gekropen, was opgestaan, en bracht zijn geweer in de aanslag. Daarbij struikelde hij over een dode

tak... en de Malabaren hadden scherpe oren.

Twee hunner keken omhoog...

Een gillende waarschuwingskreet deed de zeerovers opspringen. Zij grepen hun geweren, en begonnen in het wilde te vuren.

Raffles en zijn twee metgezellen echter hadden het voordeel van de hoger gelegen positie, en wisten er gebruik van te maken.

Zij legden aan, richtten kalm en vuurden. De schoten waren alle drie raak.

Drie Malabaren beten in het stof. Zij sloegen wild met de armen om zich heen, vielen voorover en bleven met het gelaat op de grond roerloos liggen.

Twee zeerovers waren direct gevluht, vatten post achter een dikke boom en schoten van daar op hun vijand.

Maar de schutter overleefde het niet.

Een goed gericht schot van Henderson deed hem met een geweldige sprong en een luide kreet voorover vallen.

Kort daarna legde een welgemikt schot van Raffles een tweede Malabaar neer.

Dat waren er vijf, die buiten gevecht waren gesteld.

Toen trad er stilte in. De overige Malabaren waren verdwenen in het bos.

De drie mannen wachtten in spanning, een kwartier achtereen, maar alles bleef stil.

— Waar zit dat satansgebroed, voor de duivel, bromde Henderson nijdig.

— Misschien zijn zij in de bomen geklommen, opperde Brand.

— Dat hadden wij, dunkt mij, moeten zien, zei Raffles met gefronst voorhoofd.

Ineens scheen hem iets in te vallen. Hij sprong overeind en riep:

— Dadelijk naar de kust, ik heb het gevoel... ik vrees, dat die kerels het op onze boot voorzien hebben!

Zo snel hun benen hen konden dragen, renden zij de heuvel af, zonder zich te bekommeren om een mogelijk verborgen gevaar.

Naar adem snakkend bereikten zij de baai...

Henderson, die er het eerst was, uitte een kreet en wees met uitgestrekte vinger naar de zee.

Daar, bijna buiten de baai, voer de motorboot weg...

De Malabaren hadden het vaar-

tuig toch nog weten te vinden.

Raffles en Brand zonden de boot een aantal kogels achterna

Tevergeefs...

De afstand was reeds te groot...

Zwijgend groepte het drietal samen.

Zij waren alleen, zonder boot, op een eiland dat geheel buiten de gewone vaarroute viel, en onbewoond. Alleen de Voorzienigheid zou hen kunnen redden, of — de politie...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Tempel van Dindigul

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

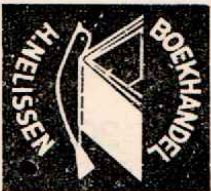
betaalbaar f 5.- of meer met f 5.- per maand

1. **Treinrovers,** door Frank Warner
2. **Het Noodlottige schot** door Arthur Middleton
3. **Harde Leermeesters** door Gladwell Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De wrak van een Dode** } beide door
6. **Wet zonder Genade** } Frank Winchester
7. **Powder Valley in opschudding** door Peter Reid
8. **Opgejaagd** door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** } beide door
10. **Halt, Mr. Morton** } William Colt MacDonald
11. **Wrak kent geen grenzen** door Frank Warner
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Arthur Middleton
13. **De geheimzinnige zwerfver** door William Colt MacDonald
14. **Morgan houdt vol** door Frank Warner
15. **De Trom des Dalveels** door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; formaat ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,50. Nu slechts f 44,25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
 Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
 Telefoon 67007

BON Ondergetekende verzooekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor reboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *
 * Doorhalen wat niet wordt verlangd.

NAAM: _____

L. L.

ADRES: _____